

Arrest

nr. 115 119 van 5 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 december 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 november 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2009 diende de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 9 maart 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24 augustus 2010 bij arrest nr. 47.378 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij wegens laattijdigheid van het beroep.

Op 27 september 2013 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag leidde op 10 oktober 2013 tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 14 november 2013 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 26 november 2013 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot "weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag". Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Haar verwijdering is voorzien op 21 december 2013. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Voorts heeft de verzoekende partij haar beroep, niettegenstaande dat het niet werd ingediend binnen binnen de drie werkdagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, binnen een redelijke termijn van vijf werkdagen ingediend, waardoor zij het voor de Raad aannemelijk maakt dat zij alsnog alert en diligent heeft gereageerd.

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Het enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij meent dat de Commissaris-generaal de nieuwe stukken die zij heeft aangebracht niet zorgvuldig heeft bestudeerd. Verzoekende partij stelt dat de Commissaris-generaal tot twee maal toe argumenteert dat de nieuwe documenten niet in overweging kunnen worden genomen omdat deze zouden berusten op motieven die door de verzoekende partij reeds werden aangehaald in haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij stelt dat de Commissaris-generaal daardoor een verkeerde toepassing maakt van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Zo stelt verzoekende partij dat het op basis van dit nieuw artikel niet langer vereist is dat een nieuwe asielaanvraag betrekking heeft op nieuwe elementen, zijnde elementen die zich hebben voorgedaan tussen de eerste en de latere asielaanvraag. De chronologie van het nieuw element is niet langer van doorslaggevend belang, maar wel de inhoud ervan. Voorts stelt de verzoekende partij dat de Commissaris-generaal de brief van haar zuster en het krantenartikel dat zij heeft aangebracht verkeerdelijk getoetst heeft aan de gegevens die reeds in haar bezit waren omtrent de eerste asielaanvraag. Zij meent dat hierdoor zowel artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, als het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn geschonden. Wat betreft het krantenartikel oordeelt de Commissaris-generaal ten onrechte volgens verzoekende partij, dat de problemen van Yves-Michel Fotso niet relevant zouden zijn voor de beoordeling van haar asielaanvraag, aangezien het artikel het enkel heeft over de vervolging van de voornoemde persoon en haar naam niet vermeld wordt in het krantenartikel. Verzoekende partij meent dat zulke vaststelling manifest in strijd is met de eerste beslissing van de Commissaris-generaal waar de rol van Yves-Michel Fotso precies één van de doorslaggevende redenen was om te besluiten dat zij geen risico liep op vervolging in eigen land. Zo stelde de Commissaris-generaal in zijn eerste beslissing dat zij na haar arrestatie bij haar terugkeer naar haar land van herkomst kon vrijkomen dankzij de tussenkomst van onder meer Yves-Michel Fotso, hetgeen er op wijst dat ze contacten heeft en zij niet langer als gezochte persoon wordt beschouwd. Verzoekende partij meent dat het krantenartikel juist bewijst dat ze bij een terugkeer naar Kameroen geen beroep meer zal kunnen doen op haar contacten en tevens is ze van oordeel dat de arrestatie van Yves-Michel Fotso haar kans op vervolging vergroot omdat zij destijds door Fotso werd beschermd. Verzoekende partij is aldus van oordeel dat de Commissaris-generaal door te oordelen dat het krantenartikel geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie, terwijl Yves-Michel Fotso een essentiële rol speelde in haar verklaringen en ook uitdrukkelijk vermeld werd in de eerste beslissing van de Commissaris-generaal zowel de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht als artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet schendt. Verder stelt de verzoekende partij dat de brief en het krantenartikel ook nog belangrijk zijn om andere redenen. Zij stelt dat haar eerste asielaanvraag hoofdzakelijk werd afgewezen omdat zij het niet aannemelijk maakte dat zij jaren na de eigenlijke fraude nog steeds vervolgd zou kunnen worden. Verzoekende partij stelt dat zij met die brief en het krantenartikel precies het tegengestelde bewijst. Verzoekende partij stelt dat de Commissaris-generaal door te stellen dat de brief slechts een herhaling vormt van haar eerdere asielmotieven, zonder na te gaan of deze documenten de eerder aangehaalde asielmotieven meer aannemelijk maken, artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet schendt of minstens het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht. Voorts stelt de verzoekende partij dat de Commissaris-generaal ten onrechte besluit dat de brieven van haar zuster en haar nicht geen enkele bewijskracht hebben omdat ze slechts afkomstig zijn van familie. Verzoekende partij stelt dat een asielzoeker steeds aangewezen is op

informatie van zijn familieleden teneinde zijn risico op vervolging in het geval van terugkeer naar zijn vaderland te beoordelen. Zij stelt dat de Commissaris-generaal zulks ook erkent door na elk interview de standaardvraag te stellen of betrokkene nog contact heeft met zijn familie en welke informatie zijn familie hem verschaft over zijn situatie. Verzoekende partij stelt dat indien de betrokkene geen contact heeft gehad met zijn familie of geen vragen heeft gesteld aan zijn familie omtrent zijn persoonlijke situatie, de Commissaris-generaal de asielaanvraag afwijst en dit terwijl het nu plotseling luidt dat er met de verklaringen geen rekening kan worden gehouden omdat zij afkomstig zijn van haar familie. Verzoekende partij stelt ook nog dat er geen externe elementen zijn die erop wijzen dat het zou gaan om louter gesolliciteerde brieven. Integendeel, ter staving van haar verklaringen verwijst haar zuster naar een link van een krantenartikel, dat haar vermoeden bevestigt. Verzoekende partij meent dat de Commissaris-generaal door nu eens te oordelen dat het gebrek aan informatie van de familie omtrent de actuele situatie van de asielzoeker in zijn vaderland aanleiding geeft tot het afwijzen van de asielaanvraag en dan weer te oordelen dat de aanwezigheid van informatie van familie aanleiding geeft tot de afwijzing van de asielaanvraag, strijdig is met het principe van het vertrouwensbeginsel en met de motiveringsplicht.

2.3.2.1.2. Beoordeling

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Deze wettelijke bepaling luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
(...)”*

Uit deze bepaling volgt aldus dat de verzoekende partij bij een meervoudige asielaanvraag nieuwe elementen dient aan te brengen. Wat precies bedoeld wordt met de nieuwe elementen wordt toegelicht in de voorbereidende werkzaamheden. Waar verzoekende partij lijkt aan te geven dat de chronologie van de aangebrachte elementen helemaal geen rol meer speelt, kan zij niet worden gevolgd. Zo stellen de voorbereidende werkzaamheden: *“de asielzoeker dient in het kader van een meervoudige aanvraag echter niet alleen alle nieuwe elementen ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag aan te brengen, maar ook aan te geven waarom hij niet in de mogelijkheid was om die elementen eerder aan te brengen. Deze rechtvaardiging is een belangrijk element bij de beoordeling van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar een gebrekkige reden leidt niet per definitie tot een niet inoverwegingname van de aanvraag”* (St. Kamer, DOC 53 2555/001, 2012-2013, p. 17). Verder wordt ook nog gesteld *“Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer (...) de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht”* (St. Kamer, DOC 53 2555/001, 2012-2013, p.23). Hieruit blijkt dus dat de Commissaris-generaal de aangebrachte elementen van een meervoudige asielaanvraag kan en moet toetsen aan de eerste aanvraag en dat de verzoekende partij dient aan te geven waarom de nu aangebrachte elementen niet eerder konden worden aangebracht. Tevens wordt in de voorbereidende werkzaamheden ook verduidelijkt welke stukken de kans op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet aanzienlijk vergroot. Zo wordt gesteld: *“De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen (...) (of) louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd; slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken; een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse punten*

ongeloofwaardig werd bevonden; louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anders evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen” (St. Kamer, DOC 53 2555/001, 2012-2013, p. 23-24). Uit een grondige lezing van de beslissing van de Commissaris-generaal inzake haar eerste asielrelaas blijkt dat er aan de verklaringen van de verzoekende partij geen geloof werd gehecht. In haar tweede asielaanvraag gaf de verzoekende partij een nieuwe wending aan haar verklaringen. Zij gaf toen als reden voor haar vertrek aan dat ze een vrees voor vervolging koesterde in hoofde van haar tante. Ook deze verklaringen werden niet geloofwaardig bevonden. Aldus kan de Commissaris-generaal gelet op het voormelde wel stellen dat de nieuwe elementen niet in overweging worden genomen omdat ze louter berusten op motieven die door de verzoekende partij in haar eerste asielaanvraag werden aangehaald (en die op diverse punten ongeloofwaardig werden bevonden). Evenwel dient te worden vastgesteld dat de beweringen van de verzoekende partij niet geheel correct zijn. Bij een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal de aangebrachte stukken wel degelijk onderzocht heeft en hieromtrent ook omstandig motiveert waarom hij meent dat deze stukken de kans op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus niet aanzienlijk vergroten en uiteindelijk leiden tot de niet inoverwegingname van de asielaanvraag. Zo blijkt dat de derde asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging werd genomen omdat de nieuwe elementen waarop zij zich beroept enerzijds een voortzetting vormen van een asielrelaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd en anderzijds omdat de aangebrachte documenten niet bewijsvoerend voorkomen en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden, nu zij in het tweede onderdeel van haar middel stelt dat de Commissaris-generaal de aangebrachte elementen verkeerdelijk heeft beoordeeld. Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In een tweede onderdeel van haar middel bekritiseert de verzoekende partij de beoordeling van de Commissaris-generaal in verband met het krantenartikel. Zij betwist dat het krantenartikel niet relevant zou zijn voor de beoordeling van haar asielaanvraag en stelt dat deze beoordeling in strijd is met de eerste beslissing waarbij de rol van Yves-Michel Fotso precies één van de doorslaggevende redenen was om te besluiten dat ze geen enkel risico op enige vervolging in haar land zou lopen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift volledig teruggrijpt naar haar eerste asielrelaas en dit terwijl zij in een tweede asielrelaas aangaf dat ze vervolging vreesde van haar tante die betrokken was bij de dood van haar vader en dat dit de reden was voor haar vlucht.

Zij rept met geen woord over de motieven die hieromtrent te lezen staan in de bestreden beslissing. Zo stelt de bestreden beslissing dat: “u herhaalde uw verklaringen van uw eerdere asielaanvragen, met name dat uw vader overleden is en dat dit de reden is van uw vlucht. U legde een dvd neer waarop de begrafenisplechtigheid van uw vader te zien zou zijn. Uit de DVD is echter niet af te leiden wie de persoon is die begraven werd, laat staan dat de doodsoorzaak te achterhalen is. Overigens gaf u aan dat de DVD reeds sinds 2011 in uw bezit is en dus veel eerder neergelegd kon worden. Het feit dat u dit niet deed en wachtte – en dit zelfs pas een jaar en drie maanden later deed, nadat u vijf maanden in het gesloten centrum verbleef en nadat de repatriëring voorzien was op 16 oktober 2013 -, toont aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade.”

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat de stelling van de verzoekende partij aangaande de beslissing inzake haar eerste asielaanvraag aanzienlijk dient genuanceerd te worden. Het is dan ook belangrijk te bekijken waarom het eerste asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig werd bevonden.

In de eerste beslissing van de Commissaris-generaal wordt aangegeven dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst vervolging door de autoriteiten dient te vrezen. Hiervoor wordt geduid op het feit dat de verzoekende partij werkte voor een staatsbedrijf. Twee jaar na haar verklaringen aangaande corruptie werd zij ontslagen bij een sluiting van dit bedrijf waar wantoestanden werd vastgesteld. Bij haar ontslag kreeg de verzoekende partij een aanbevelingsbrief en een hoge premie, waaruit de Commissaris-generaal afleidt dat ze niet werd gezocht of gevisieerd door de Kameroense autoriteiten. Dit wordt ook versterkt door het feit dat ze in het bezit bleef van een Kameroens paspoort waarmee ze vrij kon reizen, zelfs nadat ze volgens haar verklaringen reeds gezocht werd door de Kameroense overheid. Er wordt aangestipt dat ze dit paspoort

op een legale wijze heeft verkregen en dit nadat de audit die aan de basis lag van haar vermeende problemen had plaatsgevonden. Er wordt ook nog aangestipt dat ze zelfs in 2007 een nieuwe identiteitskaart verkreeg.

De Commissaris-generaal stelt ook vast dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande wanpraktijken binnen het staatsbedrijf serieus werden genomen daar de betrokken personen werden ontslagen. Er wordt opgemerkt dat verzoekende partij na deze ontslagen zonder problemen haar professionele activiteiten kon verder zetten. De Commissaris-generaal acht het zeer ongeloofwaardig dat verzoekende partij plots in 2008, na een terugkeer uit Europa, zonder aanwijsbare reden of aanleiding, toch gezocht zou worden door de Kameroense autoriteiten. In dit opzicht stelt de Commissaris-generaal dat het onwaarschijnlijk is dat indien de verzoekende partij de Kameroense overheid reeds op de tenen zou zijn getrapt in 2005, dat ze dan tot 2008 zouden gewacht hebben om haar te viseren of te vervolgen. Niettegenstaande de vervolging door de Kameroense overheid in het geval van verzoekende partij niet geloofwaardig wordt beschouwd, gaat de Commissaris-generaal verder in op de vermeende arrestatie van de verzoekende partij, waarbij wordt opgemerkt dat de verzoekende partij na haar vermeende arrestatie is vrijgekomen ingevolge de tussenkomst van de ex-kantoordirecteur van "Cameroon Airlines" en van de voormalige general manager van "Cameroon Airlines" (Yves-Michel Fotso), wat er enerzijds op wijst dat ze contacten heeft en anderzijds wat er op wijst dat ze werd vrijgelaten, niet langer gezocht werd en vrij kon bewegen op het Kameroens grondgebied. De Commissaris-generaal wijst er ook op dat de verzoekende partij ten tijde van verhoor zelf aangaf dat ze concrete plannen had om terug te gaan werken voor de nieuw opgerichte Kameroense vliegmaatschappij, die nog steeds een staatsmaatschappij is. De Commissaris-generaal stipt aan dat zulks er op wijst dat de verzoekende partij duidelijk geen vrees koestert voor de Kameroense overheid. Voorts stipt de Commissaris-generaal ook aan dat indien de verklaringen van de verzoekende partij correct zouden zijn, het bevreemdend is dat zij geen stappen ondernomen heeft om bescherming te verkrijgen en zich te laten bijstaan door een advocaat. Er wordt aangegeven dat ze de rechtsbescherming in haar land van herkomst niet heeft uitgeput. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij nooit een klacht heeft ingediend en dat ze evenmin de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten heeft ingeroepen.

Tot slot wordt ook aangestipt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs van betrokkenheid bij de zaak naar voren brengt te meer daar ze verklaart één van de hoofdgetuigen te zijn in deze zaak en dat ze niet blijkt te weten of ze nog actueel gevolgd wordt, terwijl van haar verwacht mag worden dat ze in de vermeende situatie tracht contact op te nemen met haar thuisbasis of met ex-collega's.

Uit het voormelde blijkt dat de bewering van de verzoekende partij dat één van de doorslaggevende redenen om te besluiten dat ze geen risico loopt op vervolging in haar land van herkomst de rol van Yves-Michel Fotso was, berust op een verkeerde lezing van de eerste beslissing.

In casu stelt de Commissaris-generaal vast dat het krantenartikel dat de verzoekende partij bijbrengt enkel gaat over de vervolging van Yves-Michel Fotso in de fraudezaak, doch verzoekende partij niet vermeldt en niet over haar handelt. In deze kan de Commissaris-generaal worden gevolgd. Het enige dat uit dit krantenartikel kan worden afgeleid is dat de general manager van "Cameroon airlines" betrokken was bij de fraudezaak en hiervoor vervolgd wordt. Dit toont geenszins aan dat verzoekende partij zelf een vrees dient te koesteren ten aanzien van de Kameroense overheid.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen beroep meer zal kunnen doen op deze contactpersoon, dient te worden aangestipt dat uit de eerste beslissing duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal helemaal geen geloof hecht aan het gegeven dat zij wordt gezocht door de Kameroense overheid. Slechts bijkomstig heeft de Commissaris-generaal verwezen naar de vermeende arrestatie van de verzoekende partij en daarbij inderdaad vastgesteld dat ze duidelijk contacten heeft die het haar toegelaten hebben vrij te komen en verder vrij op het Kameroense grondgebied te bewegen. Uit de geviseerde overweging blijkt dat Yves-Michel Fotso niet haar enig contact was. Ook al zou ze op hem geen beroep meer kunnen doen, maakt ze geenszins aannemelijk dat er geen andere contacten meer zouden zijn.

Waar ze stelt dat ze nu verdacht wordt omdat één van haar contacten verdacht wordt van betrokkenheid aan de fraudezaak, dient de Raad vast te stellen dat zulks niets meer is dan een gratuite bewering. Er is geen enkele indicatie dat de verzoekende partij ook verdacht zou worden van fraude ingevolge haar contact met deze persoon.

Verzoekende partij maakt met haar betoog prima facie geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat het krantenartikel en de brief van haar zuster ook wel belangrijk zijn omdat één van de hoofdredenen van de eerste beslissing was dat het ongeloofwaardig was dat zij jaren na de eigenlijke fraude in 2005, nog steeds vervolgd zou kunnen worden door de Kameroense autoriteiten. Ze stelt dat de brief en het krantenartikel het tegendeel beweert.

Ook hier lijkt de verzoekende partij een verkeerde of partiële lezing te geven aan de eerste bestreden beslissing. Zo stelt de Commissaris-generaal hoofdzakelijk dat de verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat zij vervolgd wordt door de Kameroense overheid. Er wordt onder meer aangegeven dat de verklaringen van de verzoekende partij in de fraudezaak serieus werden genomen en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij zelf vervolgd werd. De Commissaris-generaal acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij plots in 2008, na een terugkeer uit Europa, en zonder aanwijzingen, ineens wel verdacht zou worden. Het betrokken krantenartikel toont wel aan dat de fraudezaak nog steeds niet afgerond is, doch doet geen afbreuk aan de voormelde overweging van de Commissaris-generaal. In casu was de verzoekende partij volgens haar eigen verklaringen een hoofdgetuige in deze zaak, zodat het dan inderdaad zeer bevreemdend zou zijn dat zij nu plots zou gevisieerd worden zonder aanwijsbare reden. Noch het krantenartikel, noch de brief van verzoekster bewijzen prima facie, dat zij vervolgd wordt door de Kameroense overheid. Het louter gegeven dat er anno 2012 nog vervolgingen lopen omwille van feiten uit 2005 doet prima facie geen afbreuk aan de determinerende vaststelling van de Commissaris-generaal dat de verklaringen van de verzoekende partij dat zij vervolgd wordt door de Kameroense overheid niet geloofwaardig zijn.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal aangaande de brief van de zuster (en de nicht) van verzoekende partij het volgende stelt: *“u legde verder brieven van uw zus en uw nicht neer, in haar brief vertelt uw zus dat ze problemen kende met de familie omwille van de eigendom van jullie overleden vader, ze naar Kumba verhuisde en ze momenteel nog nachtmerries heeft. Uw nicht gaf in haar brief aan dat ze met uw voormalige baas sprak en deze aangaf dat u gearresteerd zou worden bij terugkeer naar Kameroen. Verder haalde uw nicht aan dat andere werknemers gearresteerd werden, er geen verdere gegevens bekend waren, maar u hetzelfde zou moeten ondergaan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de brieven van uw zus en nicht bezwaarlijk als een objectieve bron kunnen worden beschouwd, laat staan dat er een bewijswaarde aan gehecht kan worden, gezien de nauwe familieband. Bovendien blijven de brieven erg vaag en betreffen ze motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen heeft uiteengezet en als ongeloofwaardig werden beoordeeld”*

Verzoekende partij lijkt te betwisten dat de brieven een herhaling zijn van haar eerdere asielmotieven, doch brengt geen enkel concreet argument aan ter weerlegging van deze vaststelling. Na lezing van deze brieven kan de Raad enkel vaststellen dat zij inderdaad niets anders doen dan de eerdere asielmotieven te herhalen.

Ook wat betreft de bewijswaarde welke gehecht wordt aan deze brieven heeft de verzoekende partij kritiek. Ze meent dat het niet opgaat om in de beslissing aangaande haar eerste asielaanvraag te stellen dat ze geen contact heeft opgenomen met haar familie en ex-collega's teneinde accurate informatie te verkrijgen en dit als motief te gebruiken om de asielaanvraag af te wijzen en nu te stellen dat met dergelijke verklaringen geen rekening kan worden gehouden met de brieven omdat ze afkomstig zijn van familie.

Vooreerst dient toch te worden aangestipt dat uit de omstandige motivering van de eerste beslissing inzake haar eerste asielaanvraag blijkt dat de asielaanvraag niet werd afgewezen omdat ze geen contact had met familie of ex-collega's maar wel omdat er geen geloof wordt gehecht aan haar vrees voor vervolging door de Kameroense overheid. Slechts in een overtollig motief wordt aangestipt dat het bevreemdend is dat de verzoekende partij zich niet heeft geïnformeerd naar haar actuele situatie. Dergelijk overtollig motief is zeker niet de reden geweest tot afwijzing van de eerste asielaanvraag zoals de verzoekende partij poogt voor te houden.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat het gesolliciteerde brieven zijn, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal in het midden laat of de brieven gesolliciteerd zijn, doch aangeeft dat dergelijke brieven geen objectieve bronnen zijn, dat ze ook er vaag zijn en eigenlijk niets anders doen dan de vorige asielmotieven te bevestigen. Het is het geheel van deze motieven die de Commissaris-generaal doen besluiten dat er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan deze brieven. Deze vaststelling vindt zijn grondslag in het administratief dossier en lijkt prima facie niet kennelijk onredelijk. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij ook nog een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, laat de Raad gelden dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan." (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er haar enige toezeggingen of beloftes zouden zijn gemaakt dat indien zij informatie van haar familie aangaande haar actuele vrees zou kunnen aanbrengen dit aanleiding zou geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In deze stand van het geding maakt de verzoekende partij de door haar aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

J. CAMU